

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Cob/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119351536
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119351536.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v právnej veci žalobcu: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4-6, 816 43 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00681156, právne zast.: Martin Pavle s. r. o., so sídlom Pribinova 4, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 860 450, proti žalovanému: Horský internetový klub, so sídlom Dolný Smokovec 6, 062 01 Vysoké Tatry, IČO: 36066508, právne zast. HKP Legal, s.r.o., so sídlom Križkova 9, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 727 334, v konaní o zaplatenie 11.983,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 18Cb/80/2019-480 zo dňa 19.10.2021, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 31.10.2019 dožadoval, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 11.983,04 eura spolu s príslušenstvom na základe skutočnosti, že žalovaný ako prenajímateľ a žalobca ako poskytovateľ uzatvorili dňa 03.06.2010 zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktorej predmetom bola úprava zmluvných podmienok pri poskytnutí nenávratného finančného príspevku na realizáciu aktivít projektu s názvom „Hory pre všetkých“. Žalovaná pohľadávka vznikla na základe nevrátenia finančných prostriedkov žalovaným žalobcovi v zmysle zmluvy, pričom žalovaný nepreukázal vynaloženie finančných prostriedkov v žalovanej výške. Žalovaný zúčtoval zálohové platby iba vo výške 53.821,85 eura a nezúčtované prostriedky boli v sume 24.461,85 eura. Z tejto sumy už žalovaný žalobcovi vrátil sumu 12.478,81 eura.

2. Okresný súd Poprad ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 11 983,04 Eur s 9 % p.a. úrokom z omeškania od 15.06.2016 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,-- Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.,,

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 15 ods. 1, § 20 ods. 2 zákona č. 523/2004, § 391 ods. 1, § 391 ods. 2, § 392 ods. 1, § 392 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka. Zároveň vec posúdil aj podľa jednotlivých bodov zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, a to podľa bodu 3.1.c), bodu 3.1.d), bodu 3.3., bodu 5.22, bodu 5.23, článku 10 ods. 4, článku 10 ods. 5, článku 10 ods. 6 a článku 14 bod 1 písm. a) až j) a taktiež podľa ust. § 768k ods. 2, § 365, § 369 ods. 1 a § 369 písm. c) Obchodného zákonníka.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalobca poukázal na dôkazy - zmluva o poskytnutí nenávratného príspevku, všeobecné zmluvné podmienky v zmluve v zmluve o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, žiadosť o platbu zo dňa 27.07.2010, záznam z administratívnej kontroly zo dňa 04.08.2010, výpis z účtu ku dňu 13.08.2010, žiadosť o platbu zo dňa 01.09.2011, záznam z administratívnej kontroly 12.12.2011, výpis z účtu 19.12.2011, žiadosť o platbu zo dňa 25.08.2011, záznam z administratívnej kontroly 04.11.2011, žiadosť o platbu zo dňa 05.09.2011, záznam z administratívnej kontroly 07.11.2011, žiadosť o platbu 20.09.2012, záznam z administratívnej kontroly z 08.04.2016, žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 08.04.2016, príručka pre prijímateľa v rámci výzvy S.-G.-XXXX, dodatky k zmluve, rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 1Cob/7/2018, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. č. k. 34Cb/112/2014, rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1Cob 111/2017, rozsudok Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 28Cb/46/2015, rozhodnutie Krajského súdu Bratislava 7Co/90/2016, Okresného súdu Bratislava I. č. k. 4C/190/2014, rozsudok Krajského súdu Bratislava 2Cob/133/2018, Okresného súdu Bratislava I. č. k. 11C/23/2015, rozhodnutie Krajského súdu Žilina 14Cob/86/2018, rozhodnutie Okresného súdu Žilina 19Cb/518/2015, odpoveď na výzvu o vrátenie nenávratného finančného príspevku zo dňa 04.04.2014, rozsudok Krajského súdu Bratislava 8Cob/153/2013, Krajského súdu Žilina 10Co/186/2012, NSSR 3Sžf/118/2013. ÚS SR II ÚS 219/2015, uznesenie NSSR 5Obdo/28/2017, NSSR 2Obdo/27/2017, NSSR 3Obdo/50/2018, Krajského súdu Trenčín 8Cob/138/2015, Krajského súdu Trenčín 8Cob/541/2014, Krajského súdu Prešov 7Cob/28/2017, Krajského súdu Nitra 26Cob/59/2017, Krajského súdu Prešov 9Co/34/2019, Okresného súdu Svidník 6C/185/2015. Rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 9Cb/146/2014, rozhodnutie Okresného súdu Poprad sp. zn. 12C/420/2015, dodatok č. 1 k zmluve o poskytnutí NFP č. XXXXXXXXXXXXXXX, dodatok č. 2, dodatok č. 3, dodatok č. 4, uznesenie NS SR 2Obdo/41/2019, Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Cob/28/2019, rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 28Cb/41/2019, rozhodnutie NSSR 1MCdo/11/2012, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 22Cb122/2016, systém riadenia štrukturálnych fondov a kohézneho fondu na programové obdobie r. 2007-2013. žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 31.03.2016, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Cob/50/2020, rozsudok Krajského súdu Prešov 9Co/40/2020. Na pojednávaniach právny zástupca žalobcu poukázal na to, že žalobca ako poskytovateľ a žalovaný ako prijímateľ uzatvorili dňa 03.06.2010 zmluvu o NFP a žalobca poskytol žalovanému zálohové platby vo výške 78.283,70 eur a žalovaný zúčtoval zálohové platby vo výške 53.821,85 eur a rozdiel predstavuje sumu 24.461,85 eur, ktoré mal žalovaný vrátiť a doposiaľ vrátil 12.478,81 eur a zvyšnú časť vo výške 11.983,04 eur nevrátil, preto dňa 08.04.2016 žalobca vyhotovil žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov. Nárok prenajímateľa na vyplatenie alebo uznanie príslušnej platby vzniká len v rozsahu v akom poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavku to znamená, že poskytovateľ po obdržaní žiadosti o platbu s príslušnými podkladmi je oprávnený v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok preskúmať jej oprávnenosť. Z dokumentu systém riadenia je zrejmé, že kontrola sa končí vypracovaním záznamu z administratívnej kontroly. V písomných vyjadreniach žalobca uviedol, že nárok vyplýva z dôvodu nezúčtovania zálohovej platby v zmysle zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného prostriedku. Žalovaný prijal od žalobcu žalovanú čiastku a mal ju použiť na realizáciu aktivít projektu a následne ju zúčtovať. Nárok žalovaného na vyplatenie príslušnej platby vznikal len v rozsahu v akom žalobca rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu. Žalovaný v zmysle čl. 10 bod. 1 písm. a) VZP je povinný vrátiť nenávratný finančný prostriedok alebo jeho časť ak ho nevyčerpal v oprávnenom období pre výdavky podľa zmluvy. Žalovaný nemohol automaticky očakávať preplatenie celého nenávratného finančného prostriedku vzhľadom na bod 3.1. písm. c) zmluvy o NFP. Žalobca v rámci administratívnej kontroly žiadosti o platbu vykonával kontrolu vecnej správnosti, pričom bol povinný overovať reálnosť oprávnenosti, správnosti, aktuálnosti a nepokryvanie sa nárokovaných výdavkov. Žalovaný bol povinný okrem iného preukázať, že žalovaná čiastka spĺňa všetky vyššie uvedené podmienky oprávnenosti nárokovaných výdavkov. Z rozhodujúcej praxi Krajských súdov v obdobných veciach je zrejmé, že k premlčaniu nároku žalobcu nedošlo a na náklade žiadosti o vrátenie finančného prostriedku bol žalovaný povinný vrátiť predmetnú sumu do 50 dní od jej doručenia, t. j. do 14.06.2016 a splatnosť vrátenia dlžnej čiastky je viazaná na žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov. Skutočnosti tvrdené žalovaným ohľadne

plynutia premlčacej doby odo dňa skončenia administratívnej kontroly nemá relevanciu a nemá ani oporu v samotnej zmluve o nenávratnom finančnom príspevku. Žalobca zohľadnil tvrdenia žalovaného dňa 04.04.2016 a ukončil administratívnu kontrolu záznamov z administratívnej kontroly dňa 08.04.2016. Žalobca je v konaní aj aktívne legitimovaný, pretože zmluvu o NFP uzatvoril on a nie Slovenská republika. Jedná sa o pohľadávku so záväzkového vzťahu, do ktorého žalobca vstúpil vo vlastnom mene. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Cob/153/2013. O oprávnenosti uplatňovaného nároku a konať v mene štátu vyplýva z § 3 ods. 2 zákona č. 374/2014 Z. z. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným je súkromno-právnym vzťahom a teda žalobca je oprávnený vo vlastnom mene uplatňovať nároky vzniknuté na základe tohto vzťahu. Žalovaný vrátil žalobcovi časť krátených výdavkov vo výške 12.478,81 eur a teda uznal, že nepoužil zálohové platby v súlade so zmluvou o nenávratnom finančnom príspevku. Žalobca ukončil administratívnu kontrolu k žiadosti o platbu č. XXXXXXXXXXXXXXXX záznamom z administratívnej kontroly z 08.04.2016 a nadväznosti vyhotovil žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. XXXXXXXXXXXX/ZXX zo dňa 08.04.2016 a splatnosť nároku uplatneného v tomto konaní nastala 14.06.2016 a teda nárok nie je premlčaný. Je nezrozumiteľné tvrdenie žalovaného, že premlčacia doba môže plynúť najneskôr odo dňa skončenia administratívnej kontroly. Práve až ukončením administratívnej kontroly žalobca zistí, ktoré výdavky žalovaného sú oprávnené a na základe toho môže žiadať o vrátenie finančných prostriedkov. Financovanie zálohovými platbami sa vykonáva poskytnutím zálohových platieb prijímateľovi - žalovanému ešte pred samotným použitím nenávratného finančného prostriedku na výdavky projektu. Následne žalovaný musí zálohovými platbami prijaté NFP vynaložiť výlučne na úhradu oprávnených výdavkov v súlade so zmluvou o nenávratnom finančnom príspevku a predložiť ich na kontrolu žalobcovi prostredníctvom zúčtovania zálohových platieb. Finančné prostriedky, ktoré neboli uznané za oprávnené sú naďalej zálohovými platbami a žalovaný ich môže využiť na ďalšie výdavky projektu v zmysle zmluvy o nenávratnom finančnom príspevku a nemusí ich vracieť žalobcovi ak v zmluve o nenávratnom finančnom príspevku nie je uvedené inak. V žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 21.01.2014, ktorú predložil žalovaný vo vyjadrení žalovaného je uvedená iná čiastka ako žalovaná suma. V dôsledku vydania platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica 35Up/1033/2019 zo dňa 04.09.2019 bol podaný odpor, v ktorom žalovaný namietal žalobný nárok a vzniesol námietku premlčania, pretože premlčacia doba začala plynúť najneskôr odo dňa skončenia administratívnej kontroly a je stanovená premlčacia lehota 4-ročná, ktorá sa skončila najneskôr 14.01.2018. Pohľadávky uplatnené žalobcom v konaní sú pohľadávky z poskytnutého nenávratného finančného prostriedku a preto žalobca nie je aktívne legitimovaný s poukazom na § 1 ods. 4 písm. a), § 2 písm. a), § 3 ods. 2 zákona č. 374/2014 Z. z., § 28 b) ods. 1 písm. a) zákona č. 528/2008. Zo žiadneho ustanovenia žaloby nevyplýva, že by žalobca konal v mene štátu - Slovenskej republiky. Nositeľom nároku štátu nemôže byť nositeľ tohto práva žalobca. Opodstatnenosť jednotlivých záverov administratívne kontroly nemajú oporu v skutkovom stave a v dôvodnosti uplatneného nároku. Žalovaný poukázal na dôkazy: odpoveď na nesúhlasné stanovisko k žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 13.03.2014, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31Ek/1856/2018, žiadosť o vrátenie FP zo dňa 22.01.2014, odpoveď na nesúhlasné stanovisko k žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov, email zo dňa 14.01.2014, 13.01.2014, odpoveď na výzvu o vrátenie poskytnutého NFP zo dňa 19.12.2016. V písomných vyjadreniach právny zástupca žalovaného konštatoval, že žalobca ako dôvod neoprávnenosti výdavkov len označil svoje záznamy z administratívnych kontrol jednotlivých žiadostí o platbu. Tieto záznamy sami o sebe nepreukazujú, že výdavky uplatnené žalovaným sú neoprávnené. Premlčacia doba sa začínala počítať od uplynutia lehoty 50 dní odo dňa doručenia Žiadosti o vrátenie nenávratného finančného príspevku a táto lehota skončila 14.06.2016. Počiatok plynutia premlčacej doby odo dňa skončenia administratívnej kontroly nemá oporu zmluve o nenávratnom finančnom príspevku. Žalobca viaže začiatok plynutia premlčacej doby na uplynutie lehoty na vrátenie nenávratného finančného príspevku uvedenej v žiadosti o vrátenie. Žalobca v zmysle čl. 10 ods. 6 VZP oznámil porušenie finančnej disciplíny príslušnej správe finančnej kontroly. Zmluvné ustanovenia v žiadnom prípade neustanovujú splatnosť pohľadávky, ale len uplatňujú povinnosť oznámenia na strane žalobcu. Začiatok premlčacej doby je ustanovený v § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka a začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Pri právach vzniknutých z porušenia povinnosti začína premlčacia doba plynúť dňom, kedy bola povinnosť porušená (§ 393 ods. 1 Obchodného zákonníka). Žalobca nepreukázal existenciu inej právnej úpravy, ktorá by začiatok premlčacej doby stanovila odlišne od § 393. Keby bol začiatok premlčacej doby viazaný na uplynutie lehoty uvedenej v žiadosti o vrátenie nenávratného finančného príspevku tak by začiatok plynutia premlčacej doby závisel len od rozhodnutia žalobcu. Žalobca dospel k záveru o neoprávnenosti výdavkov v prípade Žop č. XXX už v r. 2011 a v prípade Žop č. XXX už v r. 2014. Žiadosť o vrátenie NFP mu bola doručená už v r. 2014. Žaloba nie je aktívne legitimovaný s poukazom na § 2 písm. l) zákona č.

528/2008 Z. z. Väčšina rozsudkov na ktoré žalobca poukazuje sa týkajú konaní, ktoré sa začali pred r. 2015 teda pred účinnosťou zákona č. 374/2014 Z. z. Na pojednávaniach právny zástupca žalovaného uviedol, že nárok je premlčaný v celom rozsahu napriek skutočnosti, že kontrola žiadosti o platbu č. XXX bola vykonaná v r. 2016 a žalobca nie je aktívne legitimovaný a dokument systém riadenia je záväzný iba pre subjekty zapojené do implementácie štrukturálnych fondov a medzi subjektmi zapojenými ako to vyplýva z časti 2.5.2 tohto dokumentu a nie žalovaný.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že súd posúdil žalobu ako dôvodnú a oprávnenú nakoľko sa stotožnil s názorom žalobcu, že bola riadne uzavretá zmluva o poskytnutí nenávratného finančného prostriedku s dodatkami, ktorá bola uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 15 zákona č. 528/2008 Z. z., § 20 ods. 2 zákona o rozpočtových pravidlách. Žalobca uzatváral zmluvu ako právnická osoba, ktorá má samostatnú spôsobilosť mať práva a povinnosti v sporoch, v ktorých je zo zákona ich nositeľom. Zmluvnou stranou bol žalobca a právnická osoba žalovaný. Predmetom zmluvy bola úprava zmluvných podmienok práv a povinností strán pri poskytovaní NFP na realizáciu aktivít projektu, ktorý bol predmetom schválenej žiadosti o NFP. Žalobca si uplatnil nárok v dôsledku porušenia zmluvných povinností a to nepreukázania žalovaným vynaložených finančných prostriedkov zálohových platieb v zmysle zmluvných podmienok. Žalovanému boli poskytnuté zálohové platby vo výške 78.283,70 eur a výška oprávnených výdavkov financovaných z NFP predstavovala sumu 53.821,85 eur. Žalovaný vrátil sumu vo výške 12.478,81 eur a nevrátil nezúčtované finančné prostriedky vo výške 11.983,04 eur. Dňa 08.04.2016 žalobca žiadal o vrátenie finančných prostriedkov v lehote 50 dní od doručenia a lehota uplynula 14.06.2016. Žalobca preukázal oprávnenosť svojich nárokov, postupoval v zmysle zmluvných podmienok a žalovaný vrátil časť sumy, na ktorú ho vyzval žalobca a teda uznal uvedený záväzok. Čo sa týka aktívnej legitímácie je preukázané, že ide o súkromno-právny vzťah a žalobca bol oprávnený konať vo vlastnom mene a uplatňovať si tieto nároky a preto je súd toho názoru, že mu vzniklo právo na uplatnenie si tohto nároku. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania súd konštatuje, že v danom prípade nenastalo uplynutie premlčacej doby. Žalobca si uplatnil svoj nárok žalobou zo dňa 31.10.2019 a vzhľadom na 4-ročnú premlčaciu lehotu, nárok žalobcu nemôže byť premlčaný. Žalovaný prevzal žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov dňa 25.04.2016 a sumu 11.983,04 eur mal vrátiť do 50 dní od doručenia, t. j. do 14.06.2016 a uvedený deň bol dobou splatnosti v zmysle § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného ohľadne plynutia premlčacej doby a taktiež aktívnej legitímácie a žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne skutočnosti, že žalobca nepostupoval v súlade so zmluvnými dojednaniami a všeobecnými zmluvnými podmienkami a že nevznikol mu nárok na sumu, ktorú si uplatňuje. Žalobca dostatočným spôsobom preukázal svoj uplatnený nárok a žalovaný tým, že čiastočne plnil aj uznal záväzok a preto ohľadne istiny v celosti žalobe vyhovel. Nakoľko žalovaný neuhradil včas a riadne svoj záväzok dostal sa do omeškania a tým vzniklo žalobcovi nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške tak, ako si uplatnil žalobca 9 % p.a. a od uplatnenej doby 15.06.2016, keďže žalovaný mal plniť do 14.06.2016 a teda v celosti žalobe vyhovel. Na margo veci je potrebné uviesť, že na výške úrokov z omeškania vzhľadom k skutočnosti, že zmluvný vzťah vznikol pred 01.02.2013 sa vzťahujú ustanovenia účinné v čase uzavretia zmluvy. Keďže došlo k omeškaniu žalovaného vznikol žalobcovi nárok aj na paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur s poukazom na § 2 Nariadenie vlády 21/2013 Z. z. Súd poukazuje na rozhodovaciu prax a to rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/50/2020, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/40/2020, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 22Cb/122/2016, rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 28Cb/41/2019.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 251 ods. 1 CSP, a to tak, že žalobcovi ako plne úspešnému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 CSP a § 365 ods. 1 písm. b), d) a h). V prvom rade namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, keď podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie nezohľadnil ustanovenia kogentného zákona č. 374/2014 Z. z. a ani zákona č. 528/2008 Z. z., ktoré nepodporovali jeho právne úvahy. Podľa žalovaného je nositeľom pohľadávky z príspevku štát a nie radiaci orgán, ktorým je žalobca. Druhá odvolacia námietka žalovaného spočívala v skutočnosti, že nárok uplatnený žalobcom je premlčaný. Dňa 08.04.2016 žalobca žiadal o vrátenie finančných prostriedkov v lehote 50 dní od doručenia a lehota mala podľa rozsudku súdu prvej inštancie uplynúť 14.06.2016. Žalovaný v konaní preukázal, že žalobca vykonal a skončil administratívnu kontrolu už v roku 2014, keď súčasne vyzval žalovaného na vrátenie časti poskytnutého nenávratného finančného príspevku. Žalovaný vrátil sumu

12.478,81 eura už v roku 2014 a nie na základe výzvy z roku 2016. Zo samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé na základe akých úvah dospel k záveru, že lehota splatnosti nastala v roku 2016 a nie v roku 2014, keď v roku 2014 bola žalovanému doručená výzva na vrátenie nenávratného finančného príspevku, t. j. rovnaká skutočnosť, na ktorú poukazuje samotný súd prvej inštancie, nastala už v roku 2014, avšak túto skutočnosť súd prvej inštancie nevzal do úvahy. Podľa názoru žalovaného neexistuje tiež žiadne ustanovenie Obchodného zákonníka, ktoré by upravovalo nový začiatok plynutia premlčacej doby než je stanovený v ust. § 407 Obchodného zákonníka. Žiadna z týchto okolností pritom ani nenastala. Podľa názoru žalovaného premlčacia doba tak uplynula už v roku 2018. Taktiež podľa názoru žalovaného článok 10 ods. 6 VZP neupravuje žiadnym spôsobom splatnosť pohľadávky z príspevku. Na základe vyššie uvedeného žiadal žalovaný nepreskúmateľný rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

8. K žalovaným podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, pričom vo svojom vyjadrení uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Žalovaný nepoukázal ani na jedno ustanovenie zmluvy o nenávratnom finančnom príspevku, ktoré by porušil žalobca. Žalobca zdôraznil, že žalovaný nenamietal dôvodnosť ani výšku žalovanej sumy, preto uvedenú skutočnosť považujú za nespornú. K nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu samotný žalobca uviedol, že zmluvu o nenávratnom finančnom príspevku uzatvoril vo vlastnom mene a teda je rovnako oprávnený uplatňovať pohľadávku vo vlastnom mene. Iným výkladom by sa došlo k absurdnému záveru, a to, že zmluvná strana by si nemohla uplatňovať nároky zo zmluvy. Zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/11/2005, ktorý uviedol, že štát ako spôsobilého účastníka konania nemožno zamieňať z jeho rozpočtovými organizáciami, ktoré majú vlastnú subjektivitu a vystupujú v právnych vzťahoch vo svojom mene. Taktiež poukázal žalobca ohľadne svojej aktívnej vecnej legitímácie na množstvo rozhodnutí iných súdov, okrem iného aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky či rozsudkov Krajského súdu v Prešove, napr. sp. zn. 9Co/40/2020 zo dňa 13.05.2021. Taktiež na rozsudok Krajského súdu v Bratislave 10Co/81/2018 z 25.07.2019, či rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 20C/259/2015 zo dňa 28.11.2017. Ohľadne námietky premlčania zo strany žalovaného, žalobca poukázal na skutočnosť, že v žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 22.01.2014, na ktorú poukazuje žalovaný a ktorá je pre tunajšie konanie irelevantná, je z toho dôvodu, že uvedená čiastka je iná ako samotná žalovaná suma v tomto konaní. Okrem iného žalobca zohľadnil námietky žalovaného v liste zo dňa 04.04.2014 a ponížil pôvodne žiadanú čiastku na sumu 12.478,81 eura, pričom žalovaný túto čiastku aj uhradil. Preto námietku premlčania považuje žalobca za irelevantnú netýkajúcu sa žiadosti o vrátenie finančných príspevkov a zo strany žalovaného vznesenú účelovo. Zároveň z bodov 119 až 121, časti 4, 2, 3 Systému riadenia štrukturálnych fondov a kohézneho fondu na programové obdobie 2007-2013, verzia 4.0 (ďalej len „systém riadenia“) (predložené ako dôkaz na pojednávaní dňa 21.09.2021), ktorý je záväzný pre žalovaného v zmysle bodu 3.6. zmluvy o NFP a úvodných ustanovení VZP je zrejmé, že kontrola žiadosti o platbu končí záznamom z administratívnej kontroly. Zároveň poukázal na článok 10 ods. 6 VZP k zmluve o NFP, kde je uvedené, že prenajímateľ je povinný odviesť výnos, resp. vrátiť NFP alebo jeho časť, alebo príjem uvedený v ŽOV do 50 dní odo dňa doručenia ŽOV. Z uvedeného je podľa názoru žalobcu zrejmé, že splatnosť vrátenia dlžnej čiastky je viazaná na ŽOV (ŽOV majúci na mysli Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov).

9. Sporové strany nevyužili podanie odvolacej repliky ani odvolacej dupliky.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu

v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu potvrdiť.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie.

16. Žalovaný podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Odvolací súd zastáva názor, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanvej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

18. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobcu vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, prípadne ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010).

19. Súd prvej inštancie teda v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

20. K odvolacej námietke ust. § 365 ods. 1 CSP písm. b), že rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, a aké dôkazné prostriedky označil, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovaného a prostriedkami jeho procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. Taktiež možno konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má riadne uvedené právne posúdenie veci, pričom pod právnym posúdením sa rozumie činnosť, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie odciťoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvolaciu námietku za nedôvodnú

21. K posúdeniu odvolacej námietky týkajúcej sa nesprávneho postupu súdu ust. § 365 ods. 1 CSP písm. d), spôsobujúceho porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva odvolateľa.

22. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia

uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

23. Súd prvej inštancie správne v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že žalovanému nevznikol nárok na uhradenie všetkých uplatnených výdavkov, nakoľko v konaní nepreukázal oprávnenosť týchto výdavkov. Nárok prijímateľovi na vyplatenie príslušnej platby vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu. Na základe uvedeného bolo dané zmluvné oprávnenie žalobcu na posúdenie oprávnenosti výdavkov, pričom do jeho autonómie danej prejavom vôle zmluvných strán bolo dané rozhodovanie o výške. Legitímna forma takéhoto určenia je kontrolou, ktorá bola taktiež presne definovaná. Nárok prijímateľa na vyplatenie alebo uznanie príslušnej platby vzniká len v rozsahu v akom poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavku. To znamená, že poskytovateľ po obdržaní žiadosti o platbu s príslušnými dokladmi je oprávnený v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok preskúmať jej oprávnenosť. Oprávnenie žalobcu neuznať výdavky nevyplýva len zo zmluvy o NFP, ale aj z ust. § 7 ods. 6 zák. č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva: „riadiaci orgán je oprávnený pozastaviť, zamietnuť alebo upraviť výšku platby pre projekt alebo jeho časť, ak zistí nedostatky v postupe prijímateľa a partnera pri realizácii pomoci a podpory.“ Schválením výdavkov v rozpočte projektu nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle usmernenia RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií. Na tomto mieste je vyjadrené, že ide o dokument, na ktorý zmluva odkazuje ako „v znení aktualizácií“. O potvrdení znalosti obsahu zmluvy svedčí aj ustanovenie bodu 6.10 zmluvy, kde zmluvné strany prehlasujú, že obsahu a právnym účinkom zmluvy porozumeli a ich zmluvné prejavy sú dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné.

24. Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky bolo potrebné riešiť otázku, kto je oprávneným veriteľom, ktorému sa tento nárok na vrátenie poskytnutého príspevku má prisúdiť. Vymáhaná pohľadávka patrí žalobcovi - ministerstvu. Takýto záver vyplýva nielen z obsahu Zmluvy o NFP, ale i z obsahu tých ustanovení zák. č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovaných z fondov Európskeho spoločenstva, ktoré hovoria o postavení riadiaceho orgánu - poskytovateľa príspevku i prijímateľa príspevku. Riadiacim orgánom a poskytovateľom príspevku bolo ministerstvo a ono má právo na to, aby v prípade vyhovenia žalobného návrhu bolo jemu prisúdené plnenie, ktoré vyplynulo z odstúpenia od zmluvy. V predmetnom súdnom konaní si žalobca uplatňuje zmluvný nárok vyplývajúci zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku. Okamihom uzavretia Zmluvy o poskytnutí NFP nadobudol vzťah medzi žalobcom a žalovaným súkromnoprávny charakter a prípadné nároky z neho je možné uplatňovať v civilnom konaní a nie prostredníctvom správneho súdnictva (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/118/2013 z 01.07.2014).

25. K odvolacej námietke premlčania žalobcovho nároku odvolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade platí 4-ročná premlčacia lehota, tak ako to správne vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie právne posúdil. Listinnými dôkazmi bolo v konaní preukázané, že žalobca stanovil žalovanému vrátiť dlžnú čiastku na základe Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 08.04.2016 a táto bol žalovanému doručená dňa 25.04.2016. Následne plynula lehota 50 dní od doručenia v zmysle čl. 10 ods. 6 VZP. Taktiež bolo listinnými dôkazmi preukázané, že administratívna kontrola bolo ukončená až dňa 08.04.2016 (Záznam z administratívnej kontroly) a to z dôvodu, že pôvodná výzva z roku 2014 bola ešte následne žalobcom prehodnocovaná práve na základe žalovaným vyjadreného nesúhlasu s výsledkom administratívnej kontroly zo dňa 04.04.2014 a až po reálnom zohľadnení tvrdení žalovaného žalobca ukončoval administratívnu kontrolu s odlišným výsledkom oproti postupu ktorý prebehol v roku 2014.

26. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného ohľadne aktívnej vecnej legitímácie a uplynutia premlčacej lehoty za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a zároveň žalovaný v konaní úspech nemal.

O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).